An. et vol. XXVIII 25 Maii 1936 (Ser. II, v. III) - Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Litterae Decretales, p. 185.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii:* Proscriptio librorum, p. 205 - *S. C. Consistorialis:* Decreta de mutatione finium dioecesium, p. 206 - *S. C. de Propaganda Fide:* Instructio pro Religiosis mulierum Institutis, ad tuendam puerorum matrumque vitam in locis missionum, p. 208.

Acta Officiorum: *Pont. Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos:* Responsa ad proposita dubia, p. 210.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. C. dei Riti: Ordinaria, particolare e preparatoria - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze - Necrologio, pp. 211-216.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXVI

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVIII, n. 6 - 25 Maii 1936)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

PAG.

Saevis agitata fluctibus. - Beatis Ioanni Fisher, Roffensi Episcopo, et Thomae More Martyribus Sanctorum Caelitum honores decernuntur. - *19 Maii 1935* . . 185

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

I. Decretum. Damnatur liber cui titulus: «Los misterios de las mesas parlantes y del soligrafón», auctore J. F. Ponce. - *5 Maii 1936* 205

II. Decretum. Damnatur liber cui titulus: «Practica de educación irreligiosa», auctore Germán List Arzubide. - *15 Maii 1936* 205

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Pinskensis-Łomżensis.* - De mutatione finium dioecesium. - *11 Ianuarii 1936* 206

II. *Łomżensis-Siedlcensis.* - De mutatione finium dioecesium. - *14 Martii 1936* . 207

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Instructio pro Religiosis mulierum Institutis, ad tuendam puerorum matrumque vitam in locis missionum. - *11 Februarii 1936* 208

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

Responsa ad proposita dubia de cessione bonorum a religioso mutanda et de tempore sacrae ordinationis. - *15 Maii 1936* 210

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 211

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Ordinaria, Particolare* e *Preparatoria* 211

III. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 212

IV. Necrologio 216

ANNUARIO PONTIFICIO

1936

CITTÀ DEL VATICANO

Ritratto di S. S. PIO XI, pp. 1264.
Legatura in tela, titolo in oro.

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature Nullius - *Amministrazioni Apostoliche* ad nutum Sanctae Sedis - *Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni - Custodia di Terra Santa - Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici — Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.*

APPENDICE. -
Vicariato di Roma — Vicariato della Città del Vaticano — Istituti di studi superiori — Accademie Pontificie — Istituti Eccles. di educazione e di istruzione — Seminari — Collegi Ecclesiastici — Collegi di Religiosi — Ospizi — Dati statistici — Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. — Elenco alfabetico dei nomi de curia — *Indice delle Protettorie — Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia — Dignitari defunti — Indice alfabetico dei nomi delle persone — Indice delle materie — Indice schematico del volume — Correzioni ed aggiunte — Principali variazioni occorse durante la stampa.*

In Roma L. 30 — In Italia L. 33 — Estero L. 38 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/₀ postale N. 1-16722*)

An. et vol. XXVIII 25 Maii 1936 (Ser. II, v. III) - Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

BEATIS IOANNI FISHER, ROFFENSI EPISCOPO, ET THOMAE MORE MARTYRIBUS SANCTORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Saevis agitata fluctibus Petri navicula, qua figuratur Ecclesia, nullo potest timore concuti, nulla frangi tempestate; ipse namque Christus Dominus per suum in terris Vicarium illam gubernat et incolumen ad portum perducit, etsi aliquando modicae fidei discipulis Ille dormitare videatur. Nulla equidem aetate tam grandis forsan exorta est tempestas contra catholicam Christi Ecclesiam, qualis sextodecimo saeculo in eam furenter saeviit, quo tempore Anglia quoque, Apostolicae Sedi eo usque fidelissima, quae iure optimo *dos Mariae et Sancti Petri patrimonium* appellabatur, magnificam illam christianae doctrinae et Ecclesiae regiminis unitatem perturbavit, quae visibile utique exstat maximum sanctae fidei argumentum. Attamen ne in illo quidem tanto discrimine Dominus Noster Iesus Christus inconsutilis vestis suae passus est discissionem, quin immaculatae Sponsae certam gloriosae instaurationis spem daret. Tum etenim quamplurimi fortissimi viri et mulieres pro catholica fide et *potentiori Romanae Ecclesiae principalitate,* propter

quam, ut Sanctus Irenaeus asserit, *necesse est omnem convenire ecclesiam,* fortiter asserenda, effuso sanguine, mortem oppetere non dubitarunt; quos inter praeclarissimi eminent bini dilectissimae Nobis Anglorum gentis filii, quorum alter sacrorum administrorum, alter laicorum hominum decus et ornamentum, Iohannes Fisher, S. R. E. Cardinalis et Roffensium Episcopus, et Thomas More, Magnus Angliae Cancellarius, qui quidem in Anglicae historiae caelo tamquam sidera fulgent et, continuo enarrantes veracem patriae avitam gloriam, pro auspicatissimo ad fidei unitatem et ad Patris domum errantium reditu Deum nunc maximopere adprecantur. His quidem hodie beatissimis Martyribus supremos Caelitum honores tribuere benignissimus Deus Nobis, pro supremo quo fungimur apostolico munere, concessit eosdemque ad pietatis, fortitudinis et amoris potissimum erga Apostolicam hanc Sedem exemplum christifidelibus proponere; atque, cum nobilissima Anglica Natione et universa Christi Ecclesia gaudio haud tenui exultantes, libenti animo Nostris his Decretalibus Litteris eorumdem Martyrum volumus in perpetuum consecrare memoriam.

Breviter igitur, uti mos est, dicemus de utriusque Christi Athletae vitae curriculo et glorioso martyrio, nec non de actis universis, quae eorum hanc glorificationem ad iuris tramitem praecesserunt.

Beverlaci, in Anglia, anno millesimo quadringentesimo undeseptuagesimo, parentibus Roberto et Agnete, mercatoribus satis ditibus, ortum duxit Ioannes Fisher. Vix septem annos agens, genitore orbatus, matris et vitrici curis docilis fuit. Apud quemdam sacerdotem in rudimentis est eruditus et inter aequales ingenio et labore praestitit. Academiam subinde Cantabrigiensem celebravit et litteris, dialecticis, philosophicis omnibusque artibus liberalibus egregie vacavit; anno autem millesimo quadringentesimo octogesimo septimo baccalaureatu in artibus donatus fuit et, triennio post, magister creatus ac totius academiae nomine unus ex *duumviris,* seu procuratoribus, est adlectus. Sacerdotio auctus, sacrae theologiae tanto studio operam dedit, ut totius Universitatis Cantabrigiensis primus haberetur, atque doctoris et magistri laurea die quinta Iulii, anno millesimo quingentesimo primo donatus fuerit.

Doctrina ac virtute excellens, Collegii *Michaelhouse* Rectoris munere functus est, in quo alumnorum animos non scientiae tantum, sed et vitae praeceptis summa cum peritia informavit. Professor dein et procancellarius Universitatis Cantabrigiensis collegarum omnium suffragiis nominatus est, quod munus usque ad annum millesimum quingentesimum tertium grata cunctorum admurmuratione diligentissime obivit.

Quum porro eius pietatis et doctrinae fama longe lateque extra quoque illius Academiae fines evulgata esset, Margarita, Henrici Septimi Regis mater, Ioannem Fisher suum et familiae spiritus moderatorem selegit; quare, cunctis quibus in Academia fungebatur muniis renunciatis, per aliquot annos sese totum obtulit ad pietatis officia ac potissimum ad illud honorificum quidem at grave munus persolvendum, uberrimis a regia familia fructibus susceptis. Rex ipse Henricus Septimus suae aestimationis pignora pientissimo sacerdoti saepenumero praebens, eum Regii Consilii participem elegit. Quo tempore, cum sacra studia in Anglia defervere viderentur, ad erudiendos etiam laicos in religionis rebus, Ioannes Regis matri suasit, ut in urbe Cantabrigiensi duo magnifica collegia, alterum Iesu Christo Servatori, Sancto Ioanni Evangelistae alterum dicatum, institueret. Ipse autem duas theologiae cathedras, Cantabrigiae unam, Oxonii alteram, et plures graeci et latini idiomatis cathedras fundavit et ipsam Universitatem Cantabrigiensem restauravit; in qua, iam ab anno millesimo quingentesimo quarto cancellarii munere quotannis donatus, decennio post eiusdem Universitatis perpetuus cancellarius nominatus est.

Humanis itaque divinisque disciplinis doctissimus, eximia virtute praeclarus, animarum salutis zelo ac studio divinum praedicandi verbum succensus, omnibus universae Angliae episcopis carissimus, ab Henrico Septimo Rege anno millesimo quingentesimo quarto Roffensis Episcopus adlectus et a Iulio Secundo, Antecessore Nostro, apostolicis litteris confirmatus est.

In pastorali munere obeundo prudentissimus ac vigilantissimus, gregem sibi creditum contra Lutheri tum grassantes errores praemuniendum curavit, sive singulas suae dioecesis paroecias saepe invisendo, sive cetera pastoralia munera diligentissime obeundo, sive praecipue hereticam pravitatem verbo et scripto acriter confutando. Quae quidem ad extremam usque senectutem sedulo et continuo peregit, quamquam adversa valetudine ac nimia corporis debilitate laborabat.

Labori et orationi continuo intentus, corpus abstinentia, ieiuniis, ciliciis, disciplinis aliisque mortificationibus castigabat. Quanta autem erga proximum exardesceret caritate ex eius in pauperes et aegrotos benevolentia eruitur, quos saepe in tuguriis invisebat, cibos et eleemosynas iis elargiebatur, ita ut merito aegrotorum medicus, claudicantium baculus, viduarum defensor, pupillorum tutor, peregrinorum hospes humanissimus haberetur.

Ardentissimo insuper in Deum amore flagrabat; et cum Sacrum faceret, saepe ex eius genis lacrimae fluere visae sunt; Iesu nomen tam

in precibus fundendis, quam in familiari sermone dulciter resonabat; de litteris rebusque divinis conversari adamabat; mortis meditationem frequenter recogitabat et, ne unquam animo suo illius memoria excederet, tam in altari in quo celebrabat, quam domi mortui alicuius calvariam habere cupiebat, dicere solitus mortis memoriam numquam sibi importunam esse.

Sermone mansuetus, temperatus, modestus; at in rebus ad Deum et Ecclesiam pertinentibus, quas tunc temporis quidam perturbare coeperunt, praeter consuetudinem, vehemens, intrepidus et heroice fortis erat.

Quae quidem fortitudo animique magnitudo tunc maxime emicuit tum in matrimonii nullitate oppugnanda, quam Henricus Octavus Rex, vesano Annae Bolenae amore captus, contra Catharinam Aragonensem legitimam uxorem contendere coepit, tum in Romanae Ecclesiae primatu asserendo et vindicando. Ipse namque, dum fere omnes ex primoribus, iam inde ab initio, Regis voluntati morem gererent, primus omnium Ioannes Fisher iniquo eius proposito restitit, atque strenuus legitimi connubii defensor nullis artibus a patrocinanda iusta Catharinae causa distrahi potuit. Postquam vero iniqua iudicum sententia contumax Regina declarata fuit, unus Ioannes, non absque magno suae vitae discrimine, coram legatis et ipso Rege sistens, die vigesima octava mensis Iunii, anno millesimo quingentesimo undetricesimo, ne animam suam perderet et suam Regi ostenderet fidelitatem, cunctis rationibus mature perpensis, se obligatione teneri asserendi ac demonstrandi Henrici et Catharinae matrimonium nulla potestate, neque divina neque humana, dissolvi posse animose declaravit; atque addidit Christi discipulum oportere et Ioannis Baptistae Praecursoris esse sectatorem, qui pro connubii sanctitate asserenda mortem oppetere non dubitaverit. Quibus verbis ira concitus Rex, quippe qui Herodi tam aperte aequaretur, iniuriosis quidem verbis, sed inanibus argumentis respondit; atque maiori exarsit odio, quum infensis catholicae religioni legibus, quae gradatim ferebantur, fortissimus Episcopus pro suo munere obsistere nitebatur. Tum igitur, primo illum, una cum duobus aliis Episcopis, in carcerem detrudi iussit, Octobri mense, anno millesimo quingentesimo tricesimo, ob repudiatam ab eo iniustam *de beneficiis ecclesiasticis* legem, a qua ad Summum Pontificem appellaverat; postea vero, cum Ioannes in cleri anglicani consessu audacter ignavum cunctorum suffragium pro binis divortii legibus, tum etiam ipse solus adversatus esset, in custodiam traditus est Episcopi Vintoniensis a quinta die mensis Aprilis anni millesimi quingentesimi tricesimi tertii usque ad tertiamdecimam insequentis mensis Iunii, qua die ad dilectum suae

dioecesis gregem liber redditus est. Sed paulo post proditionis crimine accusatus, absens carcere et bonorum publicatione damnatur; qua tamen poena in pecuniariam multam ab ipso rege ob accusationis futilitatem commutata, ipse libertati restituitur. Sed iam exinde Anna Bolena, kalendis Iuniis eodem anno regio diademate redimita, suum in sanctissimum Praesulem, qui Catharinae Reginae causae et Ecclesiae iuribus, supremae potissimum Romani Pontificis auctoritati constantem servabat fidem, acerrimum gerere odium pergebat, et nullam ei dabat requiem. Londinium itaque Ioannes, a schismatico Archiepiscopo Cantuariensi accitus, ut sacrilegum tum lege praescriptum emitteret iusiurandum, strenuissime abnuit profiteri tum Regis cum Anna Bolena nuptias prolemque exinde susceptam legitimas esse, tum omnigenum in Anglos et Hibernos spiritualem principatum, quem ausu temerario sibi Rex arrogasset. Quare ea ipsa die vigesima prima mensis Aprilis, anno millesimo quingentesimo quarto et tricesimo, in Londinensis Turris carcerem coniectus est; ibique fortis Christi athleta, una cum Thoma More, iam supremum expectabat certamen. Interea Novembri mense eiusdem anni lex in Anglia solemniter lata est de supremo Regis spirituali principatu, quem, uti supra diximus, Henricus iam antea sibi vindicaverat, eademque capitali poena sancita est. Tunc ad invictum Ioannis animum pervincendum plures a Rege missi sunt Episcopi et proceres laici; sed incassum omnino cedebant tentamina omnia adhibita, quae inter mendacium, quo impudenter affirmabatur Thomas More et ipse requisitum iusiurandum praestare statuisse. Igitur secunda die Ianuarii mensis, insequenti anno, dioecesis Roffensis vacans declaratur, eiusque Antistes cunctis episcopalibus privilegiis spoliatur; die vero septima Maii mensis, subdole iterum interrogatus fidenti animo declaravit Regem nullo modo caput esse supremum Ecclesiae Anglicanae. Qua declaratione a perfidis viris coram uno tantum teste extorta, Rex tamen nondum Ioannem condemnare audebat. Sed, cum Paulus Tertius, Antecessor Noster, invictam Episcopi constantiam eiusque in Sanctam Sedem fidem honorare volens, eum Presbyterum Cardinalem, titulo Sancti Vitalis, in sacro Consistorio, die vicesima Maii mensis habito, creavisset, acerbiori accensus ira, non solum transmissum cardinalicium galerum illi tradi vetuit, sed Apostolicam Sedem iniuria affici iussit in ecclesiis, et dixisse fertur se interim curaturum ut Ioannes capite, cui galerus ille imponeretur, careret, seu, ut alii enarrant, se illius caput, ut galerum acciperet, Romam mittendum curaturum. Itaque Christi Martyr, tot iam fatigatus incommodis et privationibus, morbo tentatus, a sacramentis quoque suscipiendis crudeliter prohibi-

tus, die decima septima insequentis mensis ad tribunal trahitur de proditione accusatus ob negatum saeculari Principi supremum, quem uni competit Romano Pontifici, spiritualem principatum. Quum vero ipse fortis in Dei et Ecclesiae iuribus asserendis tutandisque perseveraret, infami proditorum morte damnatur; quam paenam Rex postea in capitis obtruncatione commutavit. A tribunali exiens laetus visus est quasi e convivio exire; eumque ad carcerem redeuntem magna comitata est fidelium caterva illacrimans eiusque benedictionem implorans.

Quatuor post dies, quos Dei Famulus in summa animi tranquillitate ardentesque ad Deum preces effundens transegit, suprema triumphalis diei lux tandem advenit.

Arcis praefectus summo mane, die vicesima secunda Iunii, in festo S. Albani, Angliae Protomartyris, nuncium de supplicio mox illi subeundo ad captivum attulit eumque hortatus est, quibusdam ambagibus usus, ut, cum senex esset nec per aetatem diu vivere posset, non inique ferret, si illo die ante meridiem iuxta regis decretum vita esset ista privandus. Senex vero serenus respondit se Regi gratias libenti animo persolvere, eo quod capitis sententia a vitae caducitate et angustiis se liberaret; atque petiit ut aliquantulum somno etiam indulgere posset; a quo post duas et amplius horas demum excitatus, quasi ad nuptias iturus, optimis suis vestibus indui voluit et circa horam nonam, e carcere egressus, sanctum Evangelii librum quem secum tenebat aperiens, illos Sancti Ioannis versiculos legit: *Haec est autem vita aeterna: ut cognoscant Te solum Deum verum et quem misisti Iesum Christum. Ego Te clarificavi super terram; opus consummavi, quod dedisti mihi ut faciam, et nunc clarifica me Tu, Pater, apud temetipsum claritate quam habui, priusquam mundus esset, apud Te.* Quam maxime his verbis recreatus, in locum supplici vectus est; et, in theatro consistens, firmus et intrepidus frequentem populum allocutus, *Christiani fratres*, inquit, *ecce huc veni pro Ecclesiae Catholicae fide moriturus; Deo autem gratias ago, quod, eo sustentante, hactenus valde praesenti animo fui, nullam neque trepidationem, nec mortis horrorem persentiens. Quare vos omnes rogo ut me precibus vestris ad Deum fusis adiuvetis, ut in ipso mortis articulo firmus et in fide catholica constans permaneam; Deumque immortalem enixe deprecor ut pro infinita sua bonitate et clementia Regem eiusque regnum salvum et incolume servet; ipsique Regi sanum et salutare consilium in omnibus suppeditet ac suggerat.* His aliisque eius generis magna animi alacritate, decora venerandaque gravitate, animo laeto et iucundo ac firma claraque voce prolatis verbis, genibus flexis alias ad Deum fudit preces, quas inter hymnum *Te Deum*

et psalmum *In te, Domine, speravi.* Hinc vir sanctus et innocens, manibus et oculis ad caelum sublatis, collo super trabem posito, carnifici obtulit caput. Quod uno ictu facile abscissum, illico in ponte Londinensi, ubi aliquot iam pendebant Carthusianorum Monachorum capita, qui paucos ante dies pro catholica fide primatuque Romani Pontificis mortem et ipsi obierant, in sublime erectum fuit et post dies quatuordecim in Tamesim impie proiectum.

Ita invictus fidei heros, Ioannes Fisher, *duplici purpureo ostro amictus*, qui iure Ioanni Baptistae Praecursori comparatur, martyrii palmam assecutus est.

Quindecim post dies eodem mortis genere, eademque nobilissima causa, martyrum corona decoratus fuit Thomas More, Magnus Angliae Cancellarius, de cuius quoque sancta vita et glorioso martyrio pauca dicere oportet.

Londini, anno millesimo quadringentesimo duodeoctogesimo natus est ille patre Ioanne advocato et matre Agnete Graunger. Sub rigida parentum custodia et educatione, docilis puer, obediens amabilisque succrevit; vivido iam a pueris enituit ingenio et vix adolescens inter Ioannis Morton, Cardinalis Archiepiscopi Cantuariensis et Anglici Regni Cancellarii, familiares receptus, tantam apud eum aestimationem sibi comparavit, ut Cardinalis dicere soleret mirabilia quaedam se de puero illo praesentire, et paulo post Oxonium mitteret ut in celebri illa Studiorum Universitate bonis artibus incumberet.

Ibi, perillustribus professoribus Thoma Linacre et Gulielmo Grocyn docentibus, quam maxime profecit, praesertim in lingua latina addiscenda, quam exinde eadem facilitate qua patria lingua loquebatur, eamdemque eleganter conscribebat; graecum quoque sermonem impense coluit, et gallicum etiam; nec non historiam, geometriam, mathematicam et musicam. Sed pater, iuris peritus et advocatus princeps, filium quoque talem fore cupiebat; paucos igitur post annos eum Londinum reverti iussit, ut iurisprudentiae studiis incumberet et advocati titulum obtineret. Quo tempore plures habuit in ecclesia divo Laurentio dicata de Civitate Dei Sancti Augustini orationes, in quibus praeclarum insimul se exhibuit oratorem, philosophum, historicum et poëtam. Dum autem bonis artibus et iuridicis studiis operam dabat, catholicae religionis scientiam atque pietatem virtutesque optime excolebat; in foro vero celebrando, ab avaritia omnino alienus, integerrimae iustitiae ac suavissimae caritatis iura mire componere studebat.

Iuvenis adhuc franciscanum ordinem, postea sacerdotalem statum amplecti cogitavit; per quatuor circiter annos apud Carthusianos Lon-

dini commoratus, eorum vigiliis, precibus et austeritatibus consociari consuevit. Cilicium tunc induit, quod per totam inde vitam certis diebus ac temporibus gerebat, et severe seipsum flagellabat; magna eius erga Deum pietas, erga proximum caritas, erga seipsum temperantia, frugalitas, mortificatio fuit; sic sobrie, iuste et pie in hoc saeculo vivebat. Confessarii sui consiliis adhaerens, septem et viginti annos natus, Ioannam Colt uxorem duxit, a qua quatuor liberos habuit: Margaritam, Caeciliam, Elisabeth et Ioannem; sex autem post annos, uxore vita functa, quo melius liberos curare posset, viduam Alicem Middleton duxit, quacum iugiter mira vixit concordia.

Circa annum millesimum quingentesimum vicesimum quartum haud procul a Londino urbe, in colle ad Tamesim, Chelsea vulgo nuncupato, suum fixit domicilium, in domo ampla et ornata, oratorio et bibliotheca instructa, ibique una cum suis et propinquis artium litterarumque studio et pietate vitam transibat, atque, ad amicitiam natus factusque, benevolentissime excipiebat amicos; quare eius domus merito domicilium musarum et omnium virtutum et caritatum appellabatur.

Praecipua vero eius cura fuit liberos ac nepotes non litteris tantum, sed religionis magis scientia erudire; mane ac vespere una simul cum familia Deo preces perfundere numquam praeteribat; ad mensam sedentibus asceticos libros, ut in claustris fert usus, legendos curabat et intimos lectionis sensus quandoque explicabat; diebus festis, una cum suis, sacris functionibus adstare iisque suum ipse ministerium exhibere, omnium spreto respectu, non erubescebat; nulla tandem virtus erat, pientissimo christiano viro digna, quae in eo non excelleret.

Liberalium artium, uti supra diximus, studiosissimus, atque humanis divinisque litteris doctissimus, plura scripsit volumina, ad veritatem tuendam pietatemque fovendam, et plurimas epistolas, in quibus ipse, vere *haereticis molestus,* uti sese appellari solebat, nonnisi fidem et religionem contra novatorum errores invicto animo defendit.

Quum itaque apud omnes, et Regem ipsum Henricum Octavum, ob suam eximiam doctrinam ac praeclaras virtutes summa auctus esset aestimatione, publicis tractandis negociis adhiberi coeptus est; ac primum in regni concionem adscitus est; dein anno millesimo quingentesimo quintodecimo apud Belgas et biennio post in Galliam legatus missus est; insequenti anno arcani regii consilii particeps, deinde Praeses (anglica lingua *Speaker*) in consilio publico, Cancellarius Ducatus Lancastrensis ac tandem, Octobri mense anno millesimo quingentesimo undetricesimo Magnus Angliae Cancellarius ingenti totius regni laetitia renuntiatus est.

In quibus omnibus muneribus obeundis eximia fide ac diligentia refulsit, et quo maiori dignitate, auctoritate, honore extollebatur, eo magis modestia, integritate, patientia et humanitate iugiter atque mirifice praecellebat, unum illud prae oculis habens Regi et populo, sed magis Regum Regi omni studio inservire.

Res ita placide procedere videbantur, quando Henricus, insano, uti supra enarravimus, erga Annam Bolenam amore captus, omnino volebat, ut Catharina Regina illegitime sibi matrimonio coniuncta declararetur; Thomam idcirco pluries de divortio interrogavit; qui, quum de matrimonii huiusmodi cum Catharina contracti validitate eiusque indissolubilitate minime dubitaret, impio Regis placito numquam adhaesit, neque aliter se gessit, quum, pro sua conscientia, ut a Senatu iniqua *de cleri submissione* lex reiicieretur una cum Stephano Gardiner, Episcopo Wintoniensi, totis viribus adlaboravit, et quum Henricus Rex supremum se Anglicanae Ecclesiae caput ab omnibus haberi et appellari contendebat. Postquam vero perspexit Regem obstinato animo velle cum Anna Bolena nuptias inire, et favorabilem de hac re a Studiorum Universitatibus et a Senatu sententiam habere, ne quid contra Dei et Ecclesiae leges agere cogeretur, Cancellariae officium, quod proxima post Regem dignitas erat, magno bonorum omnium moerore, sponte resignavit, die sextadecima Maii mensis, anno millesimo quingentesimo tricesimo secundo. Apud suos iam inde quietam agebat vitam et, ad pietatem, spiritualia colloquia sacramque lectionem iugiter animum attendens, ad supremum quod praevidebat luctamen assidue se comparabat, quum biennio post, mense Februario, de vulgato libello contra Regis divortium accusatus, in iudicium trahitur; sed ipse sese ita defendit, ut, etsi catholicam fidem candide professus sit, accusationem tamen a se prorsus reiicere potuerit. Sed, regis ira in eum saevius percrebrescente, minis affectus est ut secundas Regis nuptias ipse legitimas adprobaret; sed Thomas aperte negavit, et Nortfolciae Duci verba ei recolenti: *Indignatio Principis mors est,* firmiter promptequ respondit: *Nihil aliud, Domine, praeter id?... Inter te ac me hoc unum discrimen adest, nisi quod ego forsan hodie moriar, tu autem cras forsan morieris.*

Interea Londini, die quarta Aprilis mensis, eodem anno, Sabbato Sancto, nuntium pervenit de favorabili Summi Pontificis Clementis Septimi sententia super Henrici Regis cum Catharina Regina matrimonii validitate; ad insequentem autem diem tertiamdecimam Thomas coram iudicibus arcessitur, ut iusiurandum praestaret circa legem *de regia in Anglia successione,* quod negationem quoque complecteba-

tur supremae Romani Pontificis auctoritatis. Ille se paratum quidem esse declaravit ad ordinem successionis regiae agnoscendum, minime vero quod statutum fuerat circa nullam in Anglia Pontificiam auctoritatem.

Paucos post dies, decima septima nempe Aprilis, in Turri Londinensi captivus includitur.

In carcere usque ad mortem, ad sextam nempe diem Iulii mensis subsequentis anni millesimi quingentesimi tricesimi quinti, detentus, nec omnimodae tentationes et humanae rationes, lacrimae potissimum suorum ac tenerrimus Margaritae filiae amor eiusque fletus ac lamentationes, nec omnium bonorum suorum publicatio, nec amicorum ac praestantium civium argumenta, nec adversariorum contumeliae ac minae, nec carceris foeditas ac saevitia, nec fames, nec persecutio, nec imminens mortis periculum eum a proposito removere atque conturbare potuerunt; quin immo hilari animo erat, et opusculum, cuius inscriptio: *Quod mors pro fide non sit fugienda,* scribere non dubitavit, ita ut eius captivitas continua fidei professio et verum iam martyrium haberetur.

Interea, promulgata quam antea diximus lege de supremo spirituali Regis primatu, additaque capitali poena contra renuentes, Anna Bolena in Morum acrius commovere regem numquam cessabat; quare Henricus Thomae iuramentum lege praescriptum omnino voluit, quod Morus apertissime refutavit.

Kalendis igitur Iuliis, anno millesimo quingentesimo tricesimo quinto, coram tribunali sistitur, de proditione accusatus ob denegatam sacrilegae legi de Regis in Anglia spirituali primatu submissionem; ob scriptam ab eo epistolam Ioanni Fisher, in qua silentium illi suaserit; atque ob id quod dixerit legem illam de proditione gladio ancipiti esse similem; ut si quis obtemperaret, animam suam perderet, qui vero aversaretur, corporalem vitam amitteret. Contra quas accusationes etsi Thomas optime sese defendisset, atrocissimae tamen proditorum morti damnatus est. Qua sententia perlata, quae postea in capitis obtruncationem a Rege fuit commutata, Thomas *ad exonerandam suam conscientiam,* libere quid de lege illa sentire apertissime dixit atque magnifica oratione iudices compellavit, ita de violatis Dei et Ecclesiae iuribus, deque spirituali in universum christianum orbem Romani Pontificis primatu disserens, ut vere dici posset: *Spiritum ei dedisse quid loqueretur.* Quam fidei professionem conclusit iniquis iudicibus Sanctorum Stephani et Pauli adprecans sortem, ut quemadmodum Paulus, olim Stephani persecutor, modo eius in caelesti gloria consors, ita ipse et illi modo *di-*

scordes in hoc mundo, in futuro saeculo pariter futuri sint concordes et perfecta caritate unanimes.

Carceri itaque restitutus, postremos suae vitae dies piis meditationibus et precibus, suique corporis flagellatione distentus transegit; die autem quinta Iulii ad Margaritam filiam suam cilicium et flagellum transmisit una cum epistola carbone scripta, in qua tenerrimos pro suis omnibus et amicis animi sensus depromit, simul cum gaudio pro causa tam nobili moriendi, spiritum proferens plane divinum ac nisi caelestia sapientem animumque prorsus tranquillum. Insequenti die, uti ardenter desideraverat, in pervigilio nempe S. Thomae Cantuariensis et Ss. Apostolorum Petri et Pauli die octava, ille, cum summo mane sibi nuntiatum esset Regis iussu ante horam nonam capitalem sententiam exsecutioni mandatum iri, Regi gratias egit, et passionem Domini continuo meditans, e carcere tamquam ad festum properans, rubeam crucem manu tenens, exivit, et ad supplicii locum ductus est. Ibi frequentem populum adstantem alloquutus, se in Ecclesia et pro Catholicae Ecclesiae Fide, Regis fidelem ministrum, in primis tamen Dei Omnipotentis, mori protestatus est; carnifici deinde gratias agens, eumque amplexatus, cunctos rogavit ut Deum pro eo et pro Rege suo deprecarentur, ac postea flexis genibus psalmum *Miserere* pientissime recitavit; quo dicto, laetitia perfusus ac magni animi alacritate carnifici obtulit caput; et ita, quemadmodum paucis ante diebus Ioannes Fisher, etiam Thomas More pro christiani coniugii sanctitate, pro Romani Pontificis spiritualis principatus praerogativa Christi Martyr occubuit. Sacrum caput illud iussu regis ad pontem Londinensem palo affixum et post fere integrum mensem in subiectum flumen proiiciendum, Margarita filia pretio a carnifice recuperavit; corpus vero in oratorio divi Petri in Turris colle, ubi et corpus Episcopi Roffensis, conditum est, quem in vita amicum, socium Thomas in martyrii palma dignissimum habere meruit.

Ubi haec, quae hucusque etsi pressius enarravimus, per catholicum orbem delata sunt, non est mirum Ioannem Fisher et Thomam More, non solum ob eximiam vitae sanctitatem eorumque praeclare gesta, sed multo magis ob utriusque gloriosam mortem sanguine pro catholica fide effuso, optimo iure in sanctorum Christi Martyrum numero iam usque ab eorum depositionis primordiis, sicuti alios plurimos, qui eo tempore eademque causa fortiter in Anglia mortem subierunt, habitos esse. Vix namque ipsis demortuis, Paulus Tertius, Decessor Noster, ad Carolum Quintum Imperatorem et ad Franciscum Primum Regem Christianissimum, Litteris die vicesima sexta Iulii anno millesimo quingentesimo

tricesimo quinto datis, haec scribere non dubitavit: *Ecce subito Henricus, quod non sine maximo dolore referimus,..... Roffensem sanctitate conspicuum, doctrina celebrem, aetate venerabilem, illius regni ac totius ubique cleri decus et ornamentum, ultimo supplicio per carnificem noxiorum ac sontium publice affici fecit. Omnia..... quidem Nobis maxime deflenda, sed causa mortis gravius deploranda est. Siquidem pro Deo, pro catholica religione, pro iustitia, pro veritate vir sanctissimus occubuit: cum non solum unius tantum et particularis iura, ut olim Thomas Archiepiscopus Cantuariensis, sed universalis Ecclesiae tueretur. Multos quoque alios clericos et religiosos eamdem ob causam partim supplicio affecit, partim affecturus pro certo habetur; inter quos Thomam Morum, non quidem clericum sed laicum, doctrina tamen litterarum sacrarum excellentem et veritatem asserere ausum, connumerant.*

Eosdem Martyres, una cum aliis plurimis ea tempestate pro orthodoxa fide occisis, Antecessores quoque Nostri maximis celebrarunt praeconiis, videlicet Gregorius Tertiusdecimus Apostolicis Litteris *Quoniam divinae bonitati,* nono kalendas Maias anno millesimo quingentesimo undeoctogesimo datis, Xystus Papa Quintus in Constitutione Apostolica *Afflictae et crudeliter,* die tertia Septembris anno millesimo quingentesimo octogesimo sexto data; Urbanus Octavus Apostolicis Litteris *Non semper terrena felicitas,* anno millesimo sexcentesimo vicesimo sexto, die trigesima Martii datis. Benedictus vero Quartusdecimus in aureo suo opere *De Servorum Dei Beatificatione et Beatorum Canonizatione* confert exempla *plurimorum Martyrum, qui sub Henrico VIII et sub Elisabetha, Angliae Regina, mortui sunt, quique nomen Martyrum habent apud Scriptores Ecclesiasticos, licet numquam fuerint introductae causae de eorum martyrio in Sacrorum Rituum Congregationem;* atque de binis Nostris Christi Athletis scite locutus est. De Ioanne Fisher haec habet: *Iam omnibus notum est, eum editis libris catholicae fidei pietatem illustrasse, pravas opiniones haereticorum, et maxime Martini Lutheri egregio volumine confutasse, carceribus tandem inclusum una cum Thoma More, iussu Henrici Octavi, Angliae Regis, ex praestanti viro et Rege in feram et monstrum mutati, caput securi impavide obtulisse, abnuentem assentiri legi, qua Rex se dixit supremum Ecclesiae caput appellandum esse et habendum;* de Thoma vero haec scribit: *Si fas veteribus recentiora admiscere, prodesse posse videtur exemplum Thomae More Martyris, licet adhuc non vindicati. Editum fuerat a Senatu Anglicano decretum, quod Thomas adprobare non poterat, de Rege videlicet capite Ecclesiae Anglicanae; et ex hoc, et aliis ipsi oppositis iudex inferebat, cum decreto regni hostiliter adversari,*

Regis potestatem abnegare, laesae maiestatis reum esse. Cancellarius qui More successerat et Nortfolciae Dux eum compellarunt, promittentes veniam a Rege, si, ut ipsi aiebant, voluisset resipiscere, et animi pertinaciam deponere. Morus autem ad hanc reposuit: Amplissimi viri, magnas quidem ex animo huic humanitati vestrae gratias ago; Deum tamen omnipotentem enixius rogo, ut in hac orthodoxa, qua sum, sententia ita me confirmet, ut usque ad mortem in ea perseverem.

Sed non solum tamquam veri Christi Martyres habiti sunt et appellati strenui isti Fidei et Romanae Ecclesiae principatus adsertores a coaevis et posteris, quos inter quam plurimi praeclarissimi viri, sanctitate vitae et doctrina conspicui, rerum civilium periti, historiographi, humanistae, theologi, non pauci etiam catholici nominis hostes adnumerantur, verum etiam eos veneratione prosequuti sunt, praeeunte Summo quem supra memoravimus Pontifice Gregorio Tertiodecimo, *qui plura in eorum honorem indulsit, quae ad publicum ecclesiasticumque cultum pertinent.* Quin etiam hic Pontifex potestatem fecit horum Martyrum lipsana in consecrandis altaribus adhibendi, quando veterum Sanctorum Martyrum reliquiae non suppeterent; et is, qui pingendas curavit in templo S. Stephani ad Caelium Montem de Urbe Christi Martyrum passiones, permisit etiam ut in templo Collegii Anglorum de Urbe, Ss. Trinitati divi Thomae Cantuariensis nomine dicato, *omnes qui a prima Angliae conversione ad hodiernum usque diem ex hac natione pro fide mortem perpessi sunt, pulcherrimis in templo huius Collegii imaginibus,* cuiusdam Georgii Gilberti impensis, Nicolaus Circinianus pictor exprimeret, uti in Collegii Annalibus sub anno adnotatur. Quarum picturarum, quae hostili manu, decimo octavo saeculo exeunte, penitus destructae fuere, ectypa anno millesimo quingentesimo octogesimo quarto Romae ex privilegio eiusdem Pontificis aeneis tabulis cusa sunt; in tabula autem vicesima septima haec Ioannis Fisheri et Thomae Mori martyria illustrantur eorumque haec elogia leguntur: *Ioannes Fischerus Episcopus Roffensis, in Anglia, Cardinalis declaratus, vitae et doctrinae integerr. laude clariss. ab Henrico VIII quod Pont. auctoritatem tueretur capite plectitur. — Thomas Morus eques auratus, summo regni magistratu perfunctus, prudentia, eruditione, morum innocentia et suavitate insignis, ob eandem causam eiusdem Regis iussu securi percutitur. Ambo Anglicanae reipublicae lumina: alter sacri, alter laici ordinis decus.*

Quae quidem omnia, cum in publica Urbis ecclesia et sub ipsorum Romanorum Pontificum vigilantia fierent, nonnisi publicum iisdem Martyribus praestitum cultum probant.

Huiusmodi cultus ad tempora usque nostra plus minusve, continuo vero, perseveravit; iure igitur meritoque cl. m. Leo Tertiusdecimus, Praedecessor Noster, *propter peculiaria Romanorum Pontificum indulta, relate ad antiquiores Angliae Martyres, qui ab anno millesimo quingentesimo trigesimo quinto ad annum millesimum quingentesimum octogesimum tertium pro Fide catholica et pro Romani Pontificis in Ecclesia Primatu, mortem obierunt, et quorum Passiones, auctoritate Gregorii XIII Pont. Max. in Templo Ssmae Trinitatis Anglorum de Urbe olim depictae, et Romae anno millesimo quingentesimo octogesimo quarto, cum privilegio eiusdem Pontificis, aere cusae sunt,* constare *de indulto publico ecclesiastico, sive de casu excepto a Decretis sa. me. Urbani Papae VIII,* per Decretum Sacrorum Rituum Congregationis, die vigesima nona Decembris, anno millesimo octingentesimo octogesimo sexto, *sacra Thomae Episcopo Cantuariensi Martyri, cuius fidem et constantiam hi beati Martyres tam strenue imitati sunt,* solemniter declaravit, ac proinde quinquaginta quatuor Martyres istos, quorum nomina, in primis quidem Ioannis Fisher et Thomae More, in Decreto ipso numerantur, Beatorum honestavit honoribus. Nos autem Apostolicis Litteris *Atrocissima tormenta,* quintadecima die mensis Decembris anno millesimo nongentesimo undetricesimo datis, centum triginta sex alios Christi pugiles, omnes in Anglia ab anno millesimo quingentesimo quadragesimo primo ad annum millesimum sexcentesimum octogesimum pro catholica, apostolica, romana Fide ac successorum Beati Petri Apostoli primatu crudelissime necatos, Beatos solemniter declaravimus. Litteris vero *Pro tuenda veritate,* insequenti vicesimasecunda die eiusdem mensis datis, Ioannem Ogilvie quoque, pro eadem causa in Scotia interemptum, Beatum renunciavimus.

Sed, adventante iam a gloriosa Beatorum Ioannis Fisher et Thomae More morte quatercentesimo anno, cl. m. Franciscus Bourne Cardinalis, Archiepiscopus Westmonasteriensis, nuper e vivis ereptus, et cum eo, mira consensione et praegrandi numero, praeclari dignitate viri, S. R. E. Patres Cardinales, omnes Angliae, Scotiae, Hiberniae Archiepiscopi et Episcopi cum suo quisque clero et populo, plurimique alii totius catholici orbis sacrorum Antistites, Studiorum Universitates, Collegia, Seminaria, Religiosorum Sodalitates, innumerique alii, ad ducenta millia et amplius, quos inter praeclari quoque acatholici viri, enixas Nobis supplices preces porrexerunt, ut ad Canonizationis honores hos duos praestantissimos Beatos Martyres elevaremus.

Quae vota Nos libentissime excipientes, Sacrae Rituum Congregationi mandavimus ut eorumdem Beatorum martyrii acta severissimo

prius iudicio cribrarentur, eo quia peculiaris haec quaestio, cum causa de cultus confirmatione pertractata fuit, utpote in casu tunc temporis iure non requisita, habita non fuerat. Comprobata igitur, per eiusdem potissimum Sacrae Congregationis Sectionem Historicam, utriusque herois martyrii tum materialis tum formalis, ex parte nempe tum utriusque victimae tum tyranni, evidentia, die undetricesima mensis Ianuarii decurrentis anni coram Nobis Generalis Congregatio habita est, in qua a dilecto Filio Nostro Raphaële Carolo S. R. E. Cardinale Rossi, Causae Ponente seu Relatore, dubium propositum est disceptandum, an constaret de Beatorum Ioannis Cardinalis Fisher et Thomae More martyrio eiusque causa et de signis seu miraculis post indultam iisdem Beatis venerationem in casu et ad effectum de quo agebatur. Quumque omnes quotquot aderant Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores suum quisque tulissent suffragium, Nos tamen Nostrum iudicium ad insequentis mensis diem decimam pandendum decrevimus, maioris luminis copiam in tanti momenti re interim adprecaturi. Qua die apud Nos arcessitis dilectis Filiis Nostris Camillo Cardinale Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, ac praefato Cardinale Causae Relatore, nec non dilectis Filiis Alfonso Carinci, eiusdem Congregationis a Secretis, et Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, sacroque religiose peracto, sollemniter ediximus: *Ita evidenter constare de martyrio et causa martyrii Beatorum Ioannis Cardinalis Fisher et Thomae More, ut, concessa a signis seu miraculis omnique alia opportuna et necessaria dispensatione, procedi possit ad ulteriora.*

Eadem autem servata forma, die tertia Martii Nos ipsi *tuto* procedi posse ad eorumdem Beatorum canonizationem decrevimus.

Ut vero in tanto negotio a Praedecessoribus Nostris constitutus servaretur iuris ordo, primum quidem venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales, kalendis pr. el. mensis Aprilis, in Consistorium secretum apud Nos in Palatio Apostolico Vaticano convocavimus, in quo Nos ipsi adstantes Purpuratos Patres allocuti, praecipuam prius diximus consilii huius causam, ut eorum, scilicet, sententiam rogaremus de Beatis Martyribus Ioanne S. R. E. Cardinale Fisher, Episcopo Roffensi, ac Thoma More, Magno Angliae Cancellario, sanctitudinis palma decorandis. Qua allocutione habita, dilectus Filius Noster Camillus S. R. E. Cardinalis Laurenti, S. Rituum Congregationis Praefectus, disertum de utriusque Beati vita ac martyrio sermonem habuit, et sedulo recensuit acta universa, quae in Causa eorumdem Canonizationis Sacra Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admisit et approbavit; Nos vero singulorum Patrum Cardinalium suffragia exquisivimus et

accepimus; quibus votis laetanter exceptis, publicum indiximus Consistorium, quarta insequenti die eiusdem mensis tenendum, pro solemni Causae huiusmodi Canonizationis peroratione.

In quo quidem Consistorio perorationem hanc dilectus Filius Augustus Milani, Collegii Advocatorum Sacrae Aulae Consistorialis Decanus, egregie dixit; Nosque respondere iussimus optare vehementer, ut beati illi Caelites supremis honestentur honoribus, eo vel magis quod non solum novo sic militans Ecclesia decore et gloria affici possit, verum etiam quod Beati illi, apud Deum suffragatores atque patroni, omnes christifideles, imprimisque cives suos, catholicae religionis ad mortem usque tuendae firmitudinem, mortalis huius vitae contemptum christianamque edoceant morum integritatem et a Deo impetrent, ut imperiosa Anglorum gens Romana Fide, quae una immutata veritate alitur et in Beati Petri cathedra solidatur, in exemplum iterum praestet atque eniteat; novoque hoc sanctitatis fulgore perculsa, ad hoc catholici nominis veluti centrum animum convertat, unde, Romano Pontifice Gregorio Magno auspice, christiana praecepta christianumque cultum tam libenter acceperit. Id quidem ex horum Beatorum Martyrum vita in totius orbis luce collocata, ex eorumque supplici prece sperare diximus.

Verumtamen, ut rite omnia ex Apostolicae Sedis more fierent, non prius laetabilem optatamque sententiam Nostram edicere velle diximus, quam in Consistorio Semipublico, quod vocant, Purpuratorum Patrum, Patriarcharum ceterorumque sacrorum Antistitum, hac de causa coeuntium, suffragia exquisierimus ac probaverimus. Interea omnes adhortati sumus ut, ad rem tanti momenti digne decernendam, menti Nostrae Sancti Spiritus lumen per admotas ad Deum preces conciliarent.

Ad nonam igitur diem subsequentis Maii mensis Consistorio hoc *semipublico* a Nobis indicto, curavimus ut datis Litteris non viciniores tantum Episcopi, sed remotissimi quoque de tanta solemnitate certiores fierent, et, si sibi esset facultas, sententiam suam etiam ipsi dicturi, Nobis adessent; iussimus insuper unicuique eorum compendium vitae et actorum in Causa Canonizationis Beatorum Ioannis Cardinalis Fisher et Thomae More expediri, ut, re cognita et perpensa, suam quisque possent Nobis aperire sententiam; atque die illa Nos in Palatii Apostolici Vaticani Aula Consistoriali venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales sacrorumque Antistites omnes, qui advenerant, antea allocuti, quid de proposita causa sentirent ac singillatim Nobis significare vellent ab iis exquisivimus. Exceptis autem omnium suffragiis, summo affecti sumus gaudio, quod omnes perspeximus non modo consensisse

Nobiscum, sed id etiam libentissime fecisse. Decrevimus igitur ex communi sententia eiusmodi Causam in Petriana Basilica solemni ritu perficere; et canonizationi huic celebrandae proximam diem undevicesimam huius mensis Maii praefiximus, futurum omnino confisi, ut eventum istud, Anglorum gentis universique catholici orbis laetitia excipiendum, non parum equidem ad Ecclesiae decus utilitatemque sit conlaturum. Rogavimus insuper ut incensissimas cuncti preces supplicationibus Nostris adiicerent, ut sanctitatis auctor atque altor Deus mentem Nostram moveret ac dirigeret. De quibus ut iuridica acta conficerentur ab adstantibus Protonotariis Apostolicis de more mandavimus.

Cum ergo praesignata a Nobis dies advenerit, quam plurimi tam saecularis quam regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales una cum venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis et Abbatibus, in Vaticanam Basilicam magnifice ornatam et ingenti populi stipatam frequentia, convenerunt; quibus devota supplicatione praeeuntibus, Nos quoque illam adivimus; atque, devote adorato Augustissimo Sacramento, ad Cathedram Nostram perreximus ibique sedimus. Tum dilectus Filius Noster Camillus Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefectus et huic procurandae Canonizationi praepositus, per dilectum Filium Augustum Milani, Advocatorum Consistorialium Collegii Decanum, *instanter*, uti mos est, postulavit, ut bini illi Martyres in sanctorum album adscriberentur; quod cum iterum et tertio, *instantius* videlicet et *instantissime* postulatum sit, Nos, iterum atque iterum superno lumine ferventissime una cum omnibus adstantibus implorato, supplices mentes animosque ad Caelites novensiles erigentes; ab iisdemque enixis precibus id potissimum contendentes, ut aberrantes populos, eos nominatim qui novo hodie honestantur decore, ad Ecclesiae Matris gremium feliciter reducantur, ubi numquam fallitur christianae fidei veritas, numquam divina refrigescit caritas, numquam sanctitatis restinguitur iubar, ex illa tandem veritatis cathedra, ubi *Beatus Petrus... in propria sede et vivit et praesidet*, perentorium hoc edictum pronunciavimus: *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatum Ioannem Fisher, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, et Beatum Thomam More, laicum, Sanctos esse decernimus et definimus,*

ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Ioannis die vigesima secunda Iunii, et Thomae die sexta Iulii inter Sanctos Martyres pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Precibus autem a praefato S. Consistorii Advocatorum Decano Nobis eiusdem Cardinalis Procuratoris nomine oblatis annuentes, Decretales has de eadem Canonizatione Apostolicas sub plumbo Litteras expediri, a Protonotariis vero Apostolicis ad perpetuam eius memoriam instrumenta confici iussimus.

Gratiis insuper de tanto beneficio Omnipotenti Deo peractis, ac primum novensilium Sanctorum Martyrum ab Ipso Deo patrocinio invocato, plenariam adstantibus omnibus indulgentiam impertivimus. Pontificale deinde Sacrum solemni ritu inchoavimus atque post evangelicam lectionem Clerum et Populum homilia allocuti sumus, in qua breve de iisdem Sanctis Martyribus praeconium teximus atque non solum adstantes, qui venerabundi aderant, sed et omnes, quos ubique gentium habemus in Christo filios, iterum iterumque adhortati sumus, ut ad eorum virtutes imitandas, ad eorumque sibi universaeque Ecclesiae patrocinium implorandum mentes animosque converterent; et hoc potissimum auspicati sumus, ut instantibus precibus a Deo contendant, ut scilicet, hisce interpositis caelestibus suffragatoribus, Anglica gens, « *eorum intuens exitum conversationis, imitetur fidem* » *atque adeo ad Nos redeat* « *in unitatem fidei et agnitionis Filii Dei* ». *Qui a Nobis,* inquimus, *adhuc dissident, intento animo considerent veteres suae Ecclesiae glorias, quae Romanae huius Ecclesiae fastos referunt summeque adaugent; perpendant iidem, quod optamus vehementer, Apostolicam hanc Sedem iam diu ipsos omnes expectare praestolarique, non in alienam domum, sed in propriam, tandem aliquando redituros.* Qua homilia a Nobis perlecta, Deo propitio, Sacrum solemne absolvimus.

Omnibus itaque mature perpensis, quae inspicienda erant, certa scientia, apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra memoravimus confirmamus, roboramus atque iterum statuimus et decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus: mandantes insuper ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere, vel eis ausu temerario contraire praesumpserit, indignationem

omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo quinto, die undevicesima mensis Maii, Dominica quarta post Pascha, Pontificatus Nostri anno quartodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego Ianuarius Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Decanus Sacri Collegii.

✠ Ego Donatus Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis Sbarretti.

✠ Ego Fr. Thomas Pius Ord. Praed. Episcopus Portuen. et S. Rufinae Cardinalis Boggiani, Cancellarius S. R. E.

✠ Ego Henricus Episcopus Veliternus Cardinalis Gasparri.

Ego Caietanus tituli S. Agathae Gothorum Presbyter Cardinalis Bisleti.

Ego Aloisius tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Capotosti, Datarius.

Ego Laurentius tituli S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lauri, Maior Poenitentiarius.

Ego Fr. Alexius Henricus M., O. S. M., tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis Lépicier.

Ego Petrus tituli Sanctae Mariae Transtyberim Presbyter Cardinalis Segura y Saenz.

Ego Eugenius tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis Pacelli.

Ego Franciscus tituli S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis Marchetti Selvaggiani.

Ego Fr. Raphaël Carolus tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis Rossi.

Ego Iulius tituli S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis Serafini.

Ego ANGELUS MARIA tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis DOLCI.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. TH. PIUS, O. P., Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

CAMILLUS Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Collegii Protonot. Apostolicorum Decanus.*

† Dominicus Spolverini, *Archiep. tit. Larissen., Proton. Apost.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die vigesima nona mensis Decembris, anno quartodecimo.

Alfridus Marini, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LIII, n. 81. – Al. Trussardi, *a tabulario.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

DAMNATUR LIBER CUI TITULUS: « LOS MISTERIOS DE LAS MESAS PARLANTES Y DEL SOLIGRAFÓN », AUCTORE J. F. PONCE.

Feria IV, die 22 Aprilis 1936

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei ac morum tutandis praepositi, audito DD. Consultorum voto, ad praescriptum can. 1399 § 7 ipso iure damnatum esse declararunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur:

José Franco Ponce, *Los misterios de las mesas parlantes y del soligrafón.*

Et sequenti Feria V, die 23 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XI, in solita audientia Excmo ac Revmo Domino adsessori Sancti Officii impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 5 Maii 1936.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

II

DECRETUM

DAMNATUR LIBER CUI TITULUS: « PRACTICA DE EDUCACIÓN IRRELIGIOSA », AUCTORE GERMÁN LIST ARZUBIDE.

Feria IV, die 6 Maii 1936

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei ac morum tutandis praepositi, audito DD. Consultorum voto, ad praescriptum can. 1399 Codicis

Iuris Canonici ipso iure damnatum esse declararunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur:

GERMÁN LIST ARZUBIDE, *Practica de educación irreligiosa.*

Et sequenti Feria V, die 7 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI, in solita audientia Excmo ac Revmo Domino Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 15 Maii 1936.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PINSKENSIS-ŁOMŻENSIS

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

DECRETUM

Fideles pagorum *Wodzki, Sciony, Kiewlaki,* pertinentes ad paroeciam *Topczevo* in dioecesi Pinskensi, ab Apostolica Sede efflagitarunt ut viciniori paroeciae *Hodyszevo,* quae pertinet ad dioecesim Łomżénsem, aggregarentur.

Porro Ssmus Dominus Noster Pius Div. Prov. Pp. XI, rei opportunitate perpensa, attento consensu tum Ordinarii Pinskensis tum Ordinarii Łomżénsis, atque praehabito favorabili voto Emi ac Revmi Dni Francisci S. R. E. Card. Marmaggi, Pro-Nuntii Apostolici in Polonia, oblatas preces benigne excipiendas decrevit.

Quapropter vi praesentis Consistorialis Decreti statuit ut praefati pagi *Wodzki, Sciony, Kiewlaki* a paroecia *Topczevo* et a dioecesi Pinskensi separentur, atque paroeciae *Hodyszevo* et dioecesi Łomżénsi perpetuo tribuantur, mutatis hac ratione finibus earumdem dioecesium.

Ad haec autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputare dignata est praefatum Emum Cardinalem Marmaggi, eidem tribuens facultates ad id necessarias et opportunas etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum,

eidem facto onere mittendi intra sex menses ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis actus. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 11 Ianuarii 1936.

Fr. R. C. Card. Rossi, *a Secretis.*

L. ✠ S.

V. Santoro, *Adsessor.*

II

ŁOMŻENSIS-SIEDLCENSIS

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

DECRETUM

Incolae pagi *Kółko,* pertinentes ad paroeciam *Nur,* dioecesis Łomżensis, ab Apostolica Sede efflagitarunt ut a memorata paroecia, ob difficultatem transitus per flumen *Burg* interpositum, seiungerentur et paroeciae *Sterdyn,* dioecesis Siedlcensis, incorporarentur.

Porro Ssmus Dominus Noster Pius div. Prov. Pp. XI, rei opportunitate perpensa, attento consensu tum Ordinarii Łomżensis tum Ordinarii Siedlcensis, atque praehabito favorabili voto Emi ac Revmi Domini Francisci S. R. E. Cardinalis Marmaggi, Pro-Nuntii Apostolici in Polonia, oblatas preces benigne excipiendas decrevit.

Quapropter, vi praesentis Consistorialis Decreti, statuit ut praefatus pagus *Kółko* a paroecia *Nur* et a dioecesi Łomżensi separetur atque paroeciae *Sterdyn* et dioecesi Siedlcensi perpetuo tribuatur, mutatis hac ratione finibus earumdem dioecesium.

Ad haec autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputare dignata est praefatum Emum Cardinalem Marmaggi, eidem tribuens facultates ad id necessarias et opportunas etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidem facto onere mittendi intra sex menses ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis actus. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 14 Martii 1936.

Fr. R. C. Card. Rossi, *Secretarius.*

L. ✠ S.

V. Santoro, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

INSTRUCTIO

PRO RELIGIOSIS MULIERUM INSTITUTIS, AD TUENDAM PUERORUM MATRUMQUE VITAM IN LOCIS MISSIONUM.

Constans ac sedula huic S. Congregationi consuetudo fuit rationem apostolatus ad diversas temporum locorumque necessitates componendi. In praesentia autem complures missionum Ordinarii documenta S. Sedi ultro attulere de necessitate aptiora adhibendi praesidia in matrum et infantium salutem. In quibusdam enim Africae regionibus nonnullae tribus in dies decrescunt et ad extinctionem adducentur, nisi efficacioribus curis matrum et infantium vitae subveniatur. Alibi vero, neglectis elementaribus valetudinis servandae praeceptis, ingentissimo numero pueri vel primis vitae diebus decedunt. Earum regionum civilis potestas et acatholicae quoque sectae studiose ad rem animos mentesque intendunt; atque nonnulli Gubernatores Sorores in nosocomia non admittunt nisi probationis testimonio seu diplomate curandi infirmos praeditas.

Iam nunc privatis consiliis exorta sunt hic atque illic varia pro servandis matribus et pueris sodalicia, quae oportet in certam disciplinam et ordinem quamprimum instruere.

Haec igitur Sacra Congregatio huic urgentiori missionum necessitati, qua par est consideratione prospiciens, obtenta a Summo Pontifice Pio Div. Prov. Pp. XI debita facultate consiliisque conlatis cum S. Congregatione negotiis Religiosorum sodalium praeposita, has quae sequuntur normas ac instructiones edendas opportunum censuit.

Optandum sane est ut nova instituantur Sororum Sodalicia, quae iuvandis matribus et infantibus periclitantibus, servatis servandis, sese devoveant. Haec auspicata Instituta ad normam iuris communis efformanda sunt. Praeterea huic S. Congregationi gratum acceptumque erit si in Institutis Religiosis iam exsistentibus coetus Sororum formentur quae ad praedictum finem contendant. Si res postulaverit, constitutionibus Institutorum ab hoc S. Consilio dependentium opportunae normae adiicientur.

Ea tamen quae supra disposita sunt, hisce quae sequuntur, condicionibus subsunt:

a) Necesse non est ut *omnes* Religiosae mulieres ipsaemet operam omni curationum generi praestent. Eae poterunt laicas indigenas, in-

firmorum ministras, sibi subiectas habere, documentis probatae peritiae munitas, coniunctas vero cum Instituto Religioso societate vitae et animorum.

b) Nulla Soror obligari poterit a Superioribus ad ministerium obstetriciae artis; sed tantum illae Sorores quae libero studio hoc peculiare missionalis caritatis munus a Superioribus acceptare velint.

c) Nova ista munera tum adaequatam postulant medicae artis cognitionem, tum specialem animae disciplinam. Necesse est ergo ut Sorores vel de re medica vel de ministerio infirmis praestando publicas litteras probationis obtinuerint; sed in primis ut ipsae peculiaribus praesidiis custodiantur et roborentur; quae quidem praesidia spiritualia a Superioribus determinanda sunt. In ministerio curationum sentire debent sanctam inesse caritatis exercitationem et meritum, quum, dolores corporum lenientes, ad gratiam Redemptionis iter animis aperiant. Illud S. Francisci Salesii meminisse iuvat, caritatem scilicet esse vigilem castitatis custodem.

d) Necesse sane est ut Sorores, ad litteras probationis obtinendas, valetudinaria et universitates catholicas adeant, et, si ea desint, nosocomia a magistris catholicis recta. Si tamen valetudinaria et universitates catholicas adire nequeant, Sorores, impetrata licentia ab hac S. Congregatione, etiam laicalia valetudinaria frequentare poterunt. Candidatae, binae saltem, nosocomia frequentent, et, quatenus opus sit, modestis laicalibus indutae vestibus; in religiosis vero domibus degant, ubi quotidie eis praesto sint solacia et spiritualia praesidia.

e) In novis vero Institutis, quae ex professo operam dabunt matrum et infantium curandae saluti, candidatae universitatis studia compleant ante perpetuorum votorum professionem. In Institutis iam exsistentibus huius normae consideratio habeatur et, quantum constitutiones permittant, norma servetur.

Quod attinet ad exercitium medicinae et chirurgiae a missionariis explendum, huiusmodi exercitium praescriptis can. 139 C. I. C. definitur, atque indultis quae Sacra Congregatio concedere solet.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 11 februarii 1936.

P. Card. Fumasoni Biondi, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† C. Costantini, Archiep. tit. Theodosien., *Secretarius.*

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

RESPONSA AD PROPOSITA DUBIA

Emi Patres Pontificiae Commissionis ad Codicis canones authentice interpretandos, propositis in plenario coetu quae sequuntur dubiis, responderi mandarunt ut infra ad singula:

I – DE CESSIONE BONORUM A RELIGIOSO MUTANDA

D. An requiratur venia S. Sedis ut professus, ad normam canonis 580 § 2, cessionem vel dispositionem saltem de notabili bonorum parte in favorem religionis mutare possit.

R. Affirmative.

II – DE TEMPORE SACRAE ORDINATIONIS

D. An sub verbis *festo de praecepto,* de quibus in canone 1006 § 3, veniant etiam festa per Codicem in universa Ecclesia suppressa.

R. Negative.

Datum Romae, e Civitate Vaticana, die 15 mensis Maii anno 1936.

I. Card. SERAFINI, *Praeses.*

L. ✠ S.

I. Bruno, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato, 9 Maggio 1936, Sua Santità ha ricevuto in solenne Udienza S. E. il Sig. Dott. LUIS DE ZULUETA Y ESCOLANO, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario di Spagna, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 28 Aprile 1936, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si sono tenute le Congregazioni *Ordinaria* e *Particolare* dei Sacri Riti, nelle quali al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali, nonchè dei Revmi Prelati Officiali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria della Provvidenza, Fondatrice dell'Istituto delle Suore Ausiliatrici delle Anime del Purgatorio.

2) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Elena Guerra, Fondatrice delle Oblate dello Spirito Santo, volgarmente dette Suore di S. Zita.

3) Concessione dell'Officio e Messa della Beata Giuliana, Vergine Liegese.

4) Revisione degli scritti del Servo di Dio Nicola Barré, Sacerdote professo dell'Ordine dei Minimi.

5) Revisione degli scritti della Serva di Dio Eugenia Jubert, della Congregazione della S. Famiglia e del Cuore di Gesù.

6) Sul culto non mai prestato al Servo di Dio Carlo Giuseppe di Mazenod, Vescovo di Marsiglia, Fondatore della Congregazione degli Oblati di Maria Immacolata.

7) Intorno al culto, come sopra, non mai prestato al Servo di Dio Antonio M. Pucci, dell'Ordine dei Servi di Maria.

Martedì, 5 Maggio 1936, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla Ven. Serva di Dio Anna Maria Javouhey, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe di Cluny.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

30 Aprile 1936. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Nicola Canali, *Membro della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

» » » Il Revmo Padre Emanuele Suarez, dell'Ordine dei Frati Predicatori, *Consultore della Commissione Pontificia per la Interpretazione Autentica del Codice di Diritto Canonico.*

9 Maggio » I Revmi Padre Antonino Silli, dell'Ordine dei Frati Predicatori, Padre Giovanni Hanssens, della Compagnia di Gesù, e Signor Giuseppe Pizzoni, della Congregazione della Missione, *Consultori della Sacra Congregazione dei Riti (Sezione per la S. Liturgia).*

16 » » Gli Emi e Revmi Signori Cardinali Domenico Jorio e Pietro Boetto, *Membri del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

23 Aprile 1936. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Carlo Salotti, *Protettore dell'Istituto delle Figlie della Carità Canossiane* (Roma).

28 » » Monsig. Giuseppe Pasquazi, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Silvio Romani, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Vigilio Dalpiaz, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Giosuè Venturi, *Prelato Votante Soprannumerario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

» » » Monsig. Primo Principi, *Prelato Votante Soprannumerario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

30 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Eugenio Pacelli, *Protettore dell'Istituto delle Suore dell'Immacolata Concezione, dette d'Ivrea.*

8 Maggio 1936. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Camillo Caccia Dominioni, *Protettore dell'Istituto delle Figlie della Croce di Liegi.*

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pietro Boetto, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Carità di S. Maria di Torino.*

Assistente al Soglio Pontificio:

23 Aprile 1936. S. E. Revma Monsig. Giuseppe Castelli, Vescovo di Novara.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

14 Dicembre 1935. Monsig. Pasquale Antonelli, della diocesi di Conversano.
12 Gennaio 1936. Monsig. Giovanni Mercati (Roma).
22 Febbraio » Monsig. Elia Violoni, dell'archidiocesi di Sarajevo.
3 Aprile » Monsig. Pietro Daguerre, della diocesi di Baiona.

Prelati Domestici di S. S.:

25 Novembre 1935. Monsig. Giacomo Medweckij, della diocesi di Stanislaopoli dei Ruteni.
22 Dicembre » Monsig. Desiderato Sabatier, della diocesi di Rodez.
» » » Monsig. Adriano Bressolles, della diocesi di Beauvais.
19 Febbraio 1936. Monsig. Giuseppe Bortoluzzi, della diocesi di Ceneda.
21 » » Monsig. Francesco Fiala, dell'archidiocesi di Salisburgo.
20 Marzo » Monsig. Giuseppe Wiederkehr, dell'archidiocesi di Colocza.
» » » Monsig. Alessandro Kalmàr, della medesima archidiocesi.
21 » » Monsig. Simone Abbà, della diocesi di Cuneo.
27 » » Monsig. Tommaso Nugent, della diocesi di Sacramento.
» » » Monsig. Patrizio Ryan, della medesima diocesi.
30 » » Monsig. Rocco Barbéra, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.
31 » » Monsig. Angelo Tricoli, della diocesi di Patti.
2 Aprile » Monsig. Giovanni Biagio Adéma, della diocesi di Baiona.
3 » » Monsig. Giulio Boccali, dell'archidiocesi di Perugia.
» » » Monsig. Edoardo J. Maginn, della diocesi di Albany.
7 » » Monsig. Giorgio Knuckey, della diocesi di Lancaster.
21 » » Monsig. Ottone Szonyi, della diocesi di Cinque Chiese.
22 » » Monsig. Germano Galassini, della diocesi di Trieste.
24 » » Monsig. Salvatore Fiore, della diocesi di Nicosia.
6 Maggio » Monsig. Antonio B. Cabrita, del Patriarcato di Lisbona.
» » » Monsig. Francesco Paolo Enrico Franco, della diocesi di Meliapor.
9 » » Monsig. Carlo L. Van Tourenhout, dell'archidiocesi di S. Luigi Missouri.
» » » Monsig. Daniele J. Laveri, della medesima archidiocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

4 Marzo 1936. Al sig. Enrico Rosier, della diocesi di St. Claude.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

22 Aprile 1936. Al sig. Ulderico Ruppen, Maggiore della Guardia Svizzera Pontificia.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

25 Marzo 1936. A S. E. il sig. Giuseppe A. Barnet y Vinageras, Presidente della Repubblica di Cuba.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

25 Marzo 1936. Al sig. Conte Valentino Canale, Brigadiere Generale nel Corpo della Guardia Nobile Pontificia.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 Aprile 1936. Al sig. Francesco Lubelli, della diocesi di Ugento.
15 » » Al sig. dott. Giuseppe Massa (Italia).
4 Maggio » Al sig. Giovanni Bottaro (Italia).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 Aprile 1936. Al sig. ing. Alessandro Medecin, della diocesi di Monaco.
» » » Al sig. dott. Felice Corniglion, della medesima diocesi.
7 » » Al sig. comm. Walter Manfredi (Roma).
23 » » Al sig. Giorgio La Motta dei Baroni di Salinella, della diocesi di Nicosia.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

21 Aprile 1936. Al sig. Barone cav. Enrico de Pfyffer d'Altishofen, Tenente Colonnello della Guardia Svizzera Pontificia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 Marzo 1936. Al sig. dott. Hiram Irving King, della diocesi di Sioux Falls.
8 Aprile » Al sig. dott. Guglielmo Carlo De La Try Ellis, del Vicariato Apostolico di Curaçao.
» » » Al sig. Antonio Giovanni Ludovico Bouman, della Prefettura Apostolica di Soerabaja.

15 Aprile 1936. Al sig. Agostino De Zordo, delle diocesi di Belluno e Feltre.
24 » » Al sig. ing. Carlo Capo, della diocesi di Cava.
7 Maggio » Al sig. ing. Ernesto Caretti (Roma).
8 » » Al sig. Luigi Morin De Finfe, della diocesi di Autun.
9 » » Al sig. Andrea Bernardo Dahl, della diocesi di Plymouth.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 Aprile 1936. Al sig. prof. Giovanni Petragnani (Italia).

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 Aprile 1936. Al sig. avv. Mario Carta (Roma).

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

4 Aprile 1936. Al sig. ing. Filippo Bardelli, della diocesi di Acquapendente.
8 » » Al sig. dott. Guglielmo Quattrucci, della diocesi suburbicaria di Frascati.
20 » » Al sig. ing. Emilio Giay, della diocesi di Pinerolo.
21 » » Al sig. rag. Carlo Milani, della diocesi di Pavia.
29 » » Al sig. Carlo Mancinelli, delle diocesi di Aquino, Sora e Pontecorvo.
30 » » Al sig. Arturo Oltolina, dell'archidiocesi di Milano.
5 Maggio » Al sig. dott. avv. Luigi Pace, della diocesi di Aversa.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

19 Marzo 1936. Al sig. dott. Giuseppe Vercesi, della diocesi di Tortona.
3 Aprile » Al sig. Edoardo Schiavi, della diocesi di Cremona.
17 » » Al sig. Carlo Ciocci (Roma).
21 » » Al sig. Donato Caramia, dell'archidiocesi di Taranto.
29 » » Al sig. Serafino Gravaldi, delle diocesi di Aquino, Sora e Pontecorvo.
6 Maggio » Al sig. Giuseppe Callini (Roma).

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il S. Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

18 Aprile 1935. Monsig. Giacomo de Barros Camara, dell'archidiocesi di Florianopolis.
9 Maggio » Monsig. Enrico Geers, della diocesi di Osnabrück.
2 Luglio » Monsig. Andrea Parys, dell'archidiocesi di Cracovia.

4 Agosto 1935. Monsig. Giovanni Solak, della diocesi di Tarnovia.
5 Dicembre » Monsig. Antonio Zapała, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Moelders, dell'archidiocesi di Colonia.
13 Febbraio 1936. Monsig. Augusto Schuldis, dell'archidiocesi di Friburgo in Brisgovia.
2 Aprile » Monsig. Giuseppe Capiaghi, della diocesi di Como.
9 » » Monsig. Gaetano Bianchi (Roma).
» » » Monsig. Guglielmo Tessitori, della diocesi di Novara.
» » » Monsig. Fedele Perfetti, della diocesi di Marsico Nuovo.
» » » Monsig. Nicola Loffredo, della diocesi di Potenza.
» » » Monsig. Nicola Bartmann, dell'archidiocesi di Strigonia.
23 » » Monsig. Pietro Raimondi, della diocesi di Cassano all'Ionio.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

16 Aprile 1936. Il sig. Gunner Leone Garth-Grüner, del Vicariato Apostolico di Danimarca.

Camerieri d'Onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

28 Marzo 1935. Il sig. Gustavo Augusto Paszkiewicz, della diocesi di Premislia dei Latini.
7 Giugno » Il sig. Vincenzo Paolo Łacki, della diocesi di Culma.

NECROLOGIO

23 Aprile 1936. Monsig. Eugenio Maria Giuseppe Allys, Vescovo tit. di Facusa.
27 » » Monsig. Firmino Guichard, Vescovo tit. di Tadamata.
6 Maggio » Monsig. Giuseppe Miglior, Vescovo di Ogliastra.
» » » Monsig. Antonio Pietro Francesco van Velsen, Vescovo tit. di Ezani.
11 » » Monsig. Sigismondo de Ow-Felldorf, Vescovo di Passavia.
12 » » Monsig. Domenico Castellan, Arcivescovo di Chambéry.
» » » Monsig. Giuseppe Roberto Cowgill, Vescovo di Leeds.
17 » » Monsig. Giovanni Enrico Gerardo Jansen, Arcivescovo tit. di Selimbria.
20 » » Monsig. Pasquale Diaz, Arcivescovo di Messico.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

LIBRI LITURGICI graeci ritus byzantini cura S. C. de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis editi.

ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ Euchologium magnum, ad tramitem editionis Benedictinae anni 1754 excussum, complectens Liturgicum (Ordo sacerdotalis Vesperarum, Matutini et Laudum, necnon tres Liturgiae eucharisticae SS. Iohannis Chrysostomi, Basilii Magni et Praesanctificatorum), ritus Sacramentorum et Sacramentalium, Epistolas et Evangelia praecipuorum Festorum immobilium et Communis Sanctorum. — 8° maiori, pp. IV-484-104, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1873	40 —	43 —	49 —
ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ Euchologium parvum, ex Euchologio maiori excerptum, complectens Liturgiam S. Iohannis Chrysostomi, Epistolas et Evangelia praecipuorum Festorum immobilium et Communis Sanctorum, Ordines Baptismi, Matrimonii, Unctionis sacramentalis infirmorum et Paenitentiae. — 8° maiori, pp. 56-125, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1872	15 —	16 —	17 —
ΤΡΙΩΔΙΟΝ Triodium, ad tramitem editionis Bononiensis anni 1724 excussum, complectens Officia Magnae Quadragesimae. — 8° maiori, pp. 830, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1879	60 —	63 —	69 —
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ Pentecostarium, complectens Officia a Pascha usque ad primam Dominicam post Pentecosten sive Omnium Sanctorum. — 8° maiori, pp. 480, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1884	35 —	38 —	43 —
ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ Psalterium, in XX Cathismatibus distributum. — 8° maiori, pp. 129, charta manu facta, charactere nigro tantum. Romae 1873 . .	10 —	11 —	13 —
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ Paracletice, complectens Officia Hebdomadum extra Triodium et Pentecostarium. — 8° maiori, pp. 750, charta manu facta, charactere rubro et nigro. Romae 1885	60 —	63 —	70 —
ΜΗΝΑΙΑ Menaea totius anni, sive Officia Sanctorum et Festorum immobilium. — 8° maiori, charta manu facta charactere rubro et nigro.			
Vol. I (September et October). pp. 578. Romae 1888	40 —	43 —	49 —
Vol. II (November et December). pp. 740. Romae 1889.	50 —	53 —	62 —
Vol. III (Ianuarius et Februarius). pp. 701. Romae 1896	50 —	53 —	62 —
Vol. IV (Martius et Aprilis). pp. 419. Romae 1898.	30 —	33 —	38 —
Vol. V (Maius et Iunius). pp. 413. Romae 1899	30 —	33 —	38 —
Vol. IV (Iulius et Augustus). pp. 560. Romae 1901	40 —	43 —	49 —
Omnia sex volumina simul:	200 —	210 —	260 —
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Evangelium iuxta decursum anni distributum. — Folio, charta manu facta, charactere rubro et nigro. pp. 220-50. Romae 1880	40 —	43 —	51 —
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Apostolus, sive Acta et Epistolae SS. Apostolorum per decursum anni distributum. — 8° maiori, charta manu facta, charactere rubro et nigro. pp. 336. Romae 1881	25 —	27 —	32 —
ΟΚΤΩΗΧΟΣ Octoechus ex Paracletice excerptus, complectens Officia Dominicarum per anni circulum iuxta octo tonos distributa. — 8° maiori, charta manu facta, charactere nigro tantum. pp. 151. Romae 1866	10 —	11 —	13 —

Missa in festo Sacratissimi Cordis Iesu, cum cantu, iuxta ordinem Missalis Romani. Editio typica Vaticana, pp. 12 (Graduale)	1,50	1,70	1,75
Missa in festo Eucharistici Cordis Iesu, cum cantu (Graduale), pp. 8 .	0,50	0,70	0,75
Officium in festo Sacratissimi Cordis Iesu, cum cantu, iuxta ordinem Breviarii Romani. Editio typica Vaticana (Antifonale)	1,75	1,85	2 —
Officium in festo Sacratissimi Cordis Iesu. In-12°, pp. 40, carta indiana, stampa in nero	1,50	1,75	1,75

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "**Acta Apostolicae Sedis**„
(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — c/c postale N. 1-16722*)

Recentissime pubblicazioni:

ORDO DIVINI OFFICII recitandi sacrique peragendi iuxta kalendarium Universalis Ecclesiae pro anno Domini 1937, cum adiectione variationum festorum S. Ioannis Bosco (31 mensis ianuarii) et S. Petri Nolasci (28 eiusdem mensis) (ex Decr. S. R. C. 25 martii 1936) atque Appendicis pro locis Missionum. Typis Polyglottis Vaticanis, 1936. In-16°, pp. XXXII-170.

Romae L. 2,10 In Italia L. 2,30 Apud exteros L. 2,60

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
S. ROMANAE ROTAE DECISIONES SEU SENTENTIAE quae prodierunt anno 1927 cura eiusdem S. Tribunalis Editae — Volumen XIX — Typis Polyglottis Vaticanis — 1936. In 8° - pp. VIII-580	40 —	43 —	50 —
CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE. FONTI Serie II. Fasciscolo I° — Textes Legislatifs touchant le Cénobitisme Égyptien, par Mgr. François Kozman Aschidiacre et Vicaire Général, Official du Patriarcat Copte Catholique d'Alexandrie	12 —	13 —	14 —
UFFICIO E MESSA approvati della S. Congregazione dei Riti con decreto del 23 marzo 1936 pubblicati negli *Acta Apostolicae Sedis* il 30 aprile, fascicolo N. 5:			
OFFICIUM IN FESTO SANCTI IOANNIS BOSCO, CONF. (Die 31 Ianuarii). In-18°, caratteri rosso-neri, carta indiana, pp. 8, grandezza della pagina cm. 7×12, nei margini cm. 12×19	0,50	0,60	0,70
MISSA IN FESTO SANCTI IOANNIS BOSCO, CONF. (Die 31 Ianuarii). In-4°, caratteri rosso-neri, grandezza della pagina cm. 14,5×22,5, nei margini cm. 22,5×32	0,40	0,50	0,70
Acta et Decreta Concilii Plenarii Americae Latinae in Urbe celebrati a. D. 1899. 2 voll. (1902)	40 —	44 —	58 —
— Appendix ad Concilium Pl. Am. Latinae (1910)	15 —	18 —	28 —
Actas y Decretos del Concilio Plen. de la America Latina (en latin y castellano) cel. a. 1909	15 —	18 —	25 —
Atti della Prima settimana d'arte sacra per il Clero — ott. 1933 . . .	28 —	30 —	34 —
— Id. Seconda settimana — ott. 1934	24 —	25,60	30 —
Antiphonale S. Rom. Ecclesiae; in 8° (1919)	15 —	18 —	20,50
Apologie (Le due) di S. Giustino Martire (trad. dal greco del Prof. P. Baldoncini)	1,50	2 —	2,20
Bossi G. — Traduzione ritmica di quaranta liriche oraziane - In 16° .	4 —	4,50	5,—
Cerchiari E. — Capellani Papae et Apost. Sedis Auditores Causarum S. P. Apost. seu Sacra R. Rota ab origine ad diem usque 20 Sept. 1870. Relatio historica-iuridica. Quattro volumi	100 —	104 —	120 —
Conferenze Geronimiane degli Emi Card. Maffi, Mercier, Gasquet. (1920)	5 —	5,60	6,20
Consacrazione (La) Episcopale secondo il Pontificale Romano. Parti principali (Testo e versione)	1,50	1,80	2,10
Cronistoria dell'Anno Santo 1925 — grosso volume in 8°	50 —	55 —	65 —
Elenchus Seminariorum cum appendice et imaginibus phototypicis (1934)	45 —	47,50	50 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(*Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/c postale N. 1-16722*)